

EL MAGAZÍN

Divendres, 28 de maig de 2021

MÚSICA ■

El Canet Rock acollirà 22.000 espectadors amb mascareta i sense distància el 3 de juliol

TECNOLOGIA ■

Amazon compra la Metro Goldwyn Mayer per 8.450 milions de dòlars

ECONOMIA ■

Puja l'IPC perquè hi ha més consum, però també més especulació

ANTONIO TURIEL

“L'energia elèctrica representa només el 20% de la que es consumeix”

ENTREVISTA

ANTONIO
TURIEL

“El ‘boom’ de les energies renovables és una bombolla per les subvencions”

Aquest doctor en Física Teòrica és científic titular de l’Institut de Ciències del Mar del CSIC a Barcelona i està considerat un dels principals experts de l’estat en matèria energètica. Ha publicat el llibre ‘Petrocalipsis’, en el qual exposa que la producció petrolera ja ha tocat sostre, que cada vegada decreixerà més i que no hi ha cap alternativa viable per substituir aquesta font d’energia bàsica per a l’actual sistema econòmic. Ho diu aportant dades, amb què sosté que les energies renovables tampoc no són la solució, malgrat el ‘boom’ que estan vivint.

Text: Joan Martí

Aquest científic ja fa temps que dona dades sobre la crisi energètica al blog *The Oil Crash* i ara les ha plasmat al llibre *Petrocalipsis* (Editorial Alfabeto). Una de les qüestions que més poden sobtar és que, en plena febre de projectes de plantes fotovoltaïques o eòliques, diu que les renovables no són cap panacea, sinó més aviat el contrari.

Vostè afirma que la rendibilitat energètica i econòmica de les plantes fotovoltaïques és limitada. A què atribueix que els pagesos rebin tantes ofertes d’arrendament de finques per posar-hi plaques solars?

A la posició especulativa. Només cal veure quina és la rendibilitat dels horts solars. La primera cosa que cal tenir en compte són les subvencions. Hi ha gent que en l’anterior gran bombolla va perdre molts diners, amb tots els canvis que es van fer. El que havia de ser un bon negoci es va convertir en la ruïna per a moltes famílies. Què passa ara? Que estem vivint un nou *boom* de renovables que té a veure amb els compromisos d’Espanya amb els objectius de descarbonització i amb els diners que ha compromès l’Estat espanyol els propers 10 anys per fomentar l’hidrogen verd. La gran diferència entre la bombolla que s’està formant i la de fa 10 o

“Estem confiant en un miracle quan el que és segur és que tenim una gran crisi energètica sense estar preparats”

no seran productives i que no es faran servir.

Quina vida útil tenen les plaques?

Depenent del model, diuen que de 20 a 30 anys, però la pràctica demostra que de vegades la coberta de metacrilat es ratlla per la sorra, la qual cosa fa perdre eficàcia. I en zones amb temperatures molt elevades també es degraden. No és estrany que puguin durar 15 o 17 anys, però 30, de cap manera.

Doncs hi ha molts projectes de grans instal·lacions.

A Espanya l'energia elèctrica representa només el 20% de la que es consumeix. Un 80% no ho és. Espanya està sobreabastida d'electricitat, tenim 108 gigawatts de potència instal·lada i un consum que ara és de 30 gigawatts. Hi ha un excés de capacitat instal·lada, molta més de la necessària, i es defensa que cal posar-hi més diners. Això no té gaire sentit, els esforços s'haurien de fer per veure com podem consumir més electricitat, que alguns usos que no són elèctrics es poguessin convertir en elèctrics, que no és fàcil, i per a alguns, directament impossible.

Així, les grans empreses promouen aquests projectes per les subvencions?

Hi ha una quantitat brutal de diners que arriben d'Europa. Dels 140.000 milions que donarà Europa a Espanya, s'ha de destinar més del 30% als plans de transició ecològica i energia verda. Una peça central és el tema de l'hidrogen verd, i Pedro Sánchez ha compromès 1.500 milions d'aquí al 2030 perquè a Espanya s'instal·lin 4GW de potència de plantes d'electròlisi, que agafen aigua, li fan passar corrent i produeixen hidrogen, que no s'ha especificat com es farà servir. Què passa? L'hidrogen verd com a vector energètic és molt dolent. També és veritat que possiblement és l'única cosa que ens queda per intentar substituir el dièsel, que està en franca caiguda. Aleshores, tot i que és molt mal vector i gastes energia per produir-lo, com que s'hi estan posant molts diners, la gent s'hi aboca. Tothom va de cara a la subvenció, és així de trist, no va més enllà.

Aquesta febre durarà fins que s'acabin les subvencions, doncs.

No pot durar perquè no es pot mantenir el sistema amb hidrogen. Intentar canviar la flota de camions actuals per altres que funcionin amb hidrogen no és viable.

Què els diria als pagesos que reben bones ofertes per arrendar finques per a plaques solars?

És molt difícil resistir-s'hi. Ofereixen molts diners perquè els projectes que manegen són molt grans. Les quantitats de diners que s'han injectat són monstruoses, amb projectes a una escala absolutament desmesurada. És molt significatiu que un dels aspectes en què està centrat el pla de recuperació de la Covid sigui aquest.

Centrat a fomentar les renovables que, segons vostè, no serviran per substituir el petroli.

És això o acceptar que la civilització industrial s'ha acabat.

Això últim no hi haurà cap govern que ho accepti.

Ho hauran d'acceptar per la força dels fets. Si no fas res, com que al final continuar creixent no és possible i començarà a tenir escassetat de combustible, i com que l'hidrogen tampoc no és cap solució,

les coses acaben petant i deixen de ser funcionals. És cap on ens dirigim de mica en mica.

És una inversió sense futur?

No té cap futur, però no ho acceptaran pas. Una cosa que em fa molta gràcia és que diuen que hem d'invertir més a investigar en renovables, quan és una cosa que no acaba de començar. Tant en energia eòlica com en solar s'ha estat fent investigació des de fa, com a mínim, seixanta anys. Els impulsors de la investigació en fotovoltaica van ser les agències espacials, que la necessitaven per als satèl·lits. I l'eòlica s'ha estat explotant des dels anys 60. Pot haver-hi algun progrés, però ja no són grans. Aquesta insistència em fa gràcia, perquè soc científic i sembla que si hi poses més diners tindràs més resultats, però hi ha coses que no es poden fer i són impossibles.

Però els analfabets en la matèria, com és el meu cas, podem pensar que hi haurà algun invent que ho solucionarà, i que fa cent anys tampoc ningú preveia la tecnologia actual.

Simplement, hi ha coses que la física demostra que no es poden fer. Però hi ha una cosa que sí que sabem, que les companyies petroleres fa set anys que redueixen la inversió per buscar nous jaciments, perquè els que hi ha no són rendibles i després de perdre molts diners estan llançant la tovallola. Repsol preveu en el seu nou pla quinquennal una inversió en recerca de jaciments de 150 milions l'any. El 2014 invertia més de 1.500 milions, deu vegades més, i el mateix fan la majoria de petroleres. Això ens aboca en molt pocs anys a una caiguda precipitada de producció de petroli. I després que el meu llibre fos publicat, un informe de l'Agència Internacional de l'Energia diu el mateix. Hi ha una situació de descens ràpid en energia provinent del petroli i ara es diu: podria substituir-se amb la renovable. Estem confiant que hi hagi un miracle. Però gestionar les coses pensant que hi haurà un miracle, simplement perquè seria molt convenient, és un error. Hem de ser realistes. Si ve un miracle, fantàstic, però des del punt de la vista de la física sembla molt poc probable, i el que sí que tenim segur és una greu crisi energètica entre mans sense estar preparats.

Així, les renovables no són cap solució?

És com tot, no hi ha una solució fantàstica única, hi ha petites solucions parcials. Però al final, el que no pots evitar és plantejar-te que has de decreixre. El que pots fer, sobre el que tens control i serà inevitable, és disminuir.

Creu que aquest boom de les renovables suposa d'alguna manera un autoengany?

És la següent bombolla. A Espanya ens hem especialitzat a fer bombolla darrera bombolla. El trist és que era previsible.

I algun dia petarà.

Amb les conseqüències que tindrà. Haurem de fer rescat amb diners públics perquè es dirà que són projectes d'interès públic. Ara mateix, el territori n'està farcit. Passa a tot Catalunya i tot Espanya. Ara és la gran febre, quan el que dic és que en primer lloc hauríem de buscar com es pot aprofitar tanta energia elèctrica, perquè en sobra molta, però ningú en vol parlar.

Una de les claus per explicar aquesta situació és que l'energia renovable està molt ben vista?

S'ha venut molt bé i es diu que hem de lluitar contra el canvi climàtic, que és veritat, i és impopular oposar-se a aquestes coses, però és que al final poden causar més desgavell ecològic que no pas el contrari. Al final si t'hi oposes el que plantejes és que no hi ha un model industrial viable.

En l'àmbit polític no sembla que cap partit tingui interès a abordar aquesta qüestió.

Tinc molts contactes dins els partits i he parlat amb tots amb l'excepció de Vox, on no tinc cap contacte. Hi ha gent que ho sap i ho entén. Volen fer alguna cosa, però té un cost polític. Per exemple, Oriol Junqueras el coneix molt bé, aquest problema. La qüestió és com ho gestiones políticament, qui és el primer que s'atreveix a posar el cascavell al gat i dir el que s'ha de dir, que és que hem de decreixre.

“Hi ha una gran febre per les renovables quan sobra molta energia elèctrica”

15 anys és que en aquella hi havia més capital particular i hi va haver més travetes per carregar-s'ho, i ara gairebé tot són grans empreses.

Pel fet de ser grans empreses, és probable que aguantin més temps perquè el poder polític no els posarà traves?

És evident, però del que estem parlant és de la subvenció. No pensem que aquí hi haurà una gran rendibilitat. Té sentit que els regants s'hi oposin. És un model que compromet el territori, que no és sostenible, que no va en la direcció d'aportar res i ens acaba deixant un paisatge ple de plaques solars que

OPINIÓ

Carles Duarte

Nostàlgia de Déu

Rilke és un dels grans escriptors europeus, però l'associem sovint sobretot a la poesia, com succeeix amb les magistrals *Elegies de Duino*. Leonard Muntaner, però, ens ofereix ara la possibilitat d'endinsar-nos en un altre dels territoris conreats per Rilke, les narracions breus. Es tracta de les *Històries del bon Déu*, en una admirable traducció de Ramon Farrés, ara recuperada i revisada. Rilke hi recull contes escrits entre el 10 i el 20 de novembre de 1899. Són textos a cavall entre la creació literària i les rondalles, d'una bellesa extraordinària, que ens fascinen com només ho aconseguen els clàssics. Rilke hi escriu per a lectors adults però amb el desig explícit que aquestes històries arribin també a les criatures. Ho fa des d'una certa nostàlgia de la ingenuïtat de la infantesa i de la presència que hi tenia Déu com a referent i protector. Però arreu hi alena un humanisme autèntic. Hi fonamenta la lucidesa, la sensibilitat profunda, el treball minuciós de la paraula i de la imatge. Rilke ens hi sorprèn quan hi escriu: "Potser els morts són aquells que s'han retirat per reflexionar sobre la vida." Rilke colpeix. Així, referint-se a la

cultura *kurgan*, anota: "En aquest país, en el qual les tombes són les muntanyes, els homes són els abismes."

Una de les meves narracions predilectes del volum és "De com el vell Timotei va morir cantant", per la importància que Rilke hi concedeix a la cultura popular i a la tradició oral: "Aquests cants eren el patrimoni de certes famílies. Els

Rilke fonamenta la lucidesa, la sensibilitat profunda, el treball minuciós de la paraula i de la imatge

havia estat donat i el transmetien, no del tot intacte, amb les empremtes de l'ús diari, però així i tot incòmode, com ara una Bíblia antiga que passa de pares a fills." Resulta, a més, impressionant "Una escena del gueto de Venècia", on denuncia aquesta pràctica tan esgarriosa com irracional que tant de mal ha

desencadenat: "Sempre que a l'Estat li sobrevenia alguna desgràcia, es venjava amb els jueus." Però unes línies més enllà del mateix relat retrobem el Rilke més líric: "Les coses fosquejaven, quasi sense brillantor, només algunes llums aïllades i volàtils es posaven damunt d'elles, com damunt de grans flors, reposaven una estona i després planaven per sobre els contorns de línies daurades cap al cel. I allí on desapareixien s'albirava des d'aquell lloc elevat el que ningú del gueto no havia vist mai encara, una llum quieta i platejada: el mar."

Rilke incorpora arreu una aproximació al món que es nodreix de l'art. S'esdevé amb la pintura (Tiepolo, Giorgione,...), però també amb l'escultura de Miquel Àngel, singularment protagonista a "D'un que escolta les pedres": "Déu va sentir que també era dintre la pedra, i l'estretor li va fer basarda. El cel sencer no era sinó una pedra, i ell hi era tancat a dins i esperava les mans de Miquel Àngel, que l'alliberarien." Rilke, però, ens reserva per al final "Una història explicada a la foscor", una veritable obra mestra, la memorable culminació d'un llibre excepcional.

Francisco Castro

DES DEL DRON

Picasso i el Nazi

Com totes les llegendes, pot ser certa o no. Però tinc per a mi que aquesta és certa. Per descomptat que hi ha mil llocs on es testimonia que va ser així. Aquesta és la història: Pablo Picasso vivia a París, treballant en el seu *Guernica*, per encàrrec del govern de la República espanyola. Si visiten l'obra a Madrid veuran que a un cantó del quadre, monumental en tots els sentits de la paraula, hi ha unes fotografies dels dibuixos, i fins i tot alguns dels mateixos que van servir d'esbós i estudi per a l'obra final. La llegenda diu que un oficial nazi va entrar a la casa de Picasso de París. La llegenda completa que Picasso el va descobrir allà, fascinat davant d'aquells assajos, esbossos, primeres línies, del que més tard seria un dels quadres més clarament antibel·licistes de la història (potser només comparable a *Els afusellaments* de Goya). I la llegenda acaba amb una conversa. El nazi pregunta (el podem imaginar amb gavardina gris, potser un cigarret penjant dels llavis, ulleres rodones de muntura metàl·lica, potser, per què no, una dent d'or): "Això

ho fa vostè?" La llegenda, llegendaria, es completa amb una resposta de llegenda en boca de Picasso (el podem imaginar amb el seu jersei de ratlles blanques i negres, un altre cigarret a la boca també penjant dels llavis –només en això s'assemblen–, les mans brutes de pintura gris, probablement, per què no, descalç, al cap i a la fi està a casa seva): "No, això

Tendim a blanquejar ideologies excloents i criminals com si totes les ideologies fossin iguals

ho van fer vostès."

Les llegendes, com les històries mitològiques, ens han de servir per aprendre. De fet, tots els pobles tenen uns relats mitològics i llegendaris per tal que la gent aprengui coses valuoses per a la vida. En el cas de Picasso, l'aprenentatge és clar: no tots som iguals. N'hi ha

uns que provoquen les guerres i d'altres que responen a aquesta agressió. O dit d'una altra manera: si hi ha antifeixisme és perquè hi ha feixisme. Si hi ha qui lluita contra la intolerància és perquè hi ha intolerants. Perquè no és el mateix insurgir-se contra una República legal (l'espanyola, per exemple) i iniciar una guerra, que defensar-se d'aquesta guerra i d'aquest atac. I això, aquesta mena d'obvietats, les oblidem contínuament, i tendim a blanquejar ideologies excloents i criminals (el feixisme és això, mirin el diccionari) com si totes les ideologies fossin iguals.

Si per alguna cosa aquesta nostra època atribolada passarà a la història és perquè per segona vegada (la primera va ser als anys 30 i 40 del segle passat) qui havia de parlar amb claredat va decidir igualar els uns i els altres, dir que tant era uns o altres. I no és així. Per estrany que els soni, a la història hi ha bons i dolents. I els dolents, no ho dubtin, algun dia provocaran que un Picasso o una Picasso del futur pintin un quadre per recordar l'horror que van provocar.

OPINIÓ

Josep Burgaya

DES DE FORA

Embridar les grans tecnològiques

Assistim al que semblen els primers intents seriosos de les administracions públiques per aconseguir que les grans corporacions tecnològiques se sotmetin a regles. Veurem com acaba. La batalla serà llarga i dura i no és gaire segur que es guanyi a favor de la societat. La Unió Europea sembla haver entès que el capitalisme de les grans plataformes més que disruptiu resulta un sistema depredador en la captació de rendes i un terrible accelerador de les desigualtats econòmiques i socials. Aconseguir que paguin impostos, que no constitueixin oligopolis o monopolis, que respectin els drets de propietat i que no dinamitin qualsevol noció de privacitat resultarà una tasca llarga i ingent. Més enllà de la capacitat de *lobby* de les grans companyies com Google o Apple, sovint la defensa que han fet els Estats Units d'aquestes prerrogatives autoconcedides dificulta molt una regulació que resulta imprescindible i inajornable. Ara, fins i tots els Estats Units de Joe Biden comencen a tenir problemes amb la vocació d'estar per sobre de tot d'Amazon.

I és que el món d'internet s'ha ubicat com un espai més enllà de la territorialitat, i s'aspira que totes les lleis i normes que regeixen la vida *analògica* no operin en aquest teatre dels somnis que es pretén que sigui la xarxa. L'economia de plataformes genera unes dimensions corporatives que fan gairebé impossible el seu control polític i social, però el que ho impossibilita del tot és una activitat sobre la qual s'ha creat un mantell místic que no pot ni es vol que sigui sotmès

a les lleis humanes, com si estigués més enllà. Un territori exempt del predomini de l'estat de dret i de les legislacions convencionals. Un món on pretenen que l'única cosa a protegir siguin els drets de propietat dels algoritmes dels seus operadors. Si les societats s'enfronten a situacions d'atur massiu, precarietat extrema i nivells de desigualtat inacceptables, es deu al fet que els governs democràtics han renunciat fins ara a legislar sobre l'impacte de l'economia digital i els grans efectes col·laterals, econòmics i extraeconòmics, que genera. Els nivells de concentració de riquesa i de poder en unes poques mans no és una cosa connatural a la tecnologia, sinó a una transcendent manca de regulació de qualsevol tipus. El poder tecnològic no té lleis, i es basa en l'apropiació de riquesa generada pels ciutadans –les dades–, el caràcter monopolístic de la seva acció, la manca de límits a l'assalt de la privacitat que practiquen, la manca de legislacions laborals adequades i a l'elusió i frau fiscal generalitzat que practiquen.

El globalisme absolut i la dinàmica de *guanyador únic* estan devastant sectors productius sencers. Allà on penetra l'economia de plataforma arruïna multitud d'empreses, acaba amb gran part de l'ocupació i destrueix ecosistemes socioeconòmics que van costar molt de crear. Encara que es pretengui que és un fenomen de "destrucció creativa", en realitat funciona com una pluja àcida que empobreix en molts sentits. La pretesa eficiència absoluta d'allò digital, en realitat resul-

ta ineficient per crear riquesa i benestar compartit. Queda ara lluny el món del capitalisme competitiu i amb regles de joc. Estem en un capitalisme cognitiu sostingut sobre la intermediació en el qual els mercats concedeixen recompenses descomunalment a un petit nombre d'*estrelles*. Divuit de les 30 marques principals segons la seva capitalització borsària són empreses orientades a plataformes, mentre que el desenvolupament es basa en la captació i apropiació de dades. Un món hiperconnectat que genera unes expectatives que no es podran complir per a la majoria dels ciutadans. Els riscos socials de la frustració resulten immensos a mesura que les poblacions sentin que no tenen cap possibilitat d'arribar a cert nivell de prosperitat. Avui, una feina de classe mitjana ja no garanteix un estil de vida de classe mitjana, mentre les possibilitats de regulació dels Estats estan sent desafiades en un grau sense precedents.

Més enllà dels aspectes de l'economia de plataformes que han de ser establerts per les lleis tributàries i laborals i que han de reflectir també en les lleis de defensa de la competència, es requereix alguna cosa semblant a una Llei General d'Internet, que estableixi drets, garanties i prohibicions que converteixin aquesta selva en un espai civilitzat i al servei de la societat. Necessitem lleis de protecció de dades sòlides per a aquest nou món feliç de les dades. El repte que la Unió Europea té damunt la taula, també els Estats Units, resulta grandios i molt transcendent.

Llorenç Capdevila

DE REÜLL

Bancs

El banc del qual soc client ha anunciat que reduirà la plantilla de manera dràstica. Ha plantejat un ERO per a gairebé un 20% dels treballadors (més de 8.000) i no és pas l'única entitat que farà una reducció important. Tots esgrimeixen els mateixos arguments, o semblants: raons de productivitat i d'organització (una fusió recent n'ha duplicat la presència en alguns llocs) i, naturalment, la digitalització dels clients. No poden parlar de pèrdues econòmiques, perquè no n'han tingut.

En sentir la notícia m'ha vingut al cap que no fa gaire volia canviar d'oficina de referència, per raons de proximitat amb la meua residència actual. Estava convençut que a la nova oficina n'estarien encantats, i que el trasllat, en tractar-se de la mateixa entitat, seria un pur tràmit. La sorpresa va ser quan, en explicar el cas a la noia que em va atendre en la nova oficina, va posar-hi tot de pegues. Es veu que no és tan senzill, que han

de fer la sol·licitud, que la resposta pot trigar mesos i que és molt possible que la deneguin. Ho trobo al·lucinant: dins d'una mateixa empresa, jo no puc decidir, d'un dia per l'altre, en quina oficina em va millor gestionar els comptes, les assegurances o la hipoteca.

Ja fa anys que els bancs eviten tant com poden el contacte directe amb els clients, i no pas per raons sanitàries. Cada vegada fem més gestions des dels caixers automàtics o des de casa. Al mateix temps, però, en les campanyes publicitàries les entitats s'anuncien com a properes i cordials. "Escollar, parlar, fer" o "Tu ets l'estrella" són eslògans amb què s'ha publicitat el banc amb què treballo, donant a entendre que és una empresa propera, sempre al costat del client, on tu seràs el centre dels seus interessos, amb un exèrcit de treballadors disposats a servir-te. I tot això ho diuen mentre es preparen per fer just el contrari. Mai no m'adaptaré a

la hipocresia de la publicitat. Com que els tipus d'interès són baixos i els marges financers són, per tant, molt minsos, els bancs s'han convertit en establiments comercials dedicats a la venda de productes diversos i assegurances vàries.

Han aprofitat la pandèmia, a més, per barrar la porta presencial a tot aquell que no hagi reservat hora de visita. Així s'estalvien feina i visites indesitjables. Has de trucar, deixar un missatge explicant què vols i, si els interessa, et tornaran la trucada i et donaran hora, la qual cosa només passarà si ets client d'aquella oficina i, sobretot, si vols comprar un producte.

Caldrà veure si, amb l'ERO, els treballadors acomiadats es queixaran gaire. Si ho fan (com semblaria lògic davant d'un expedient tan salvatge) no podré deixar de pensar que fa anys i panys que repeteixen als clients, com un mantra, que cal fer totes les operacions possibles des dels caixers o des de casa.

LLIBRES

CRÍTICA LITERÀRIA

Miquel Moreno Gayoso

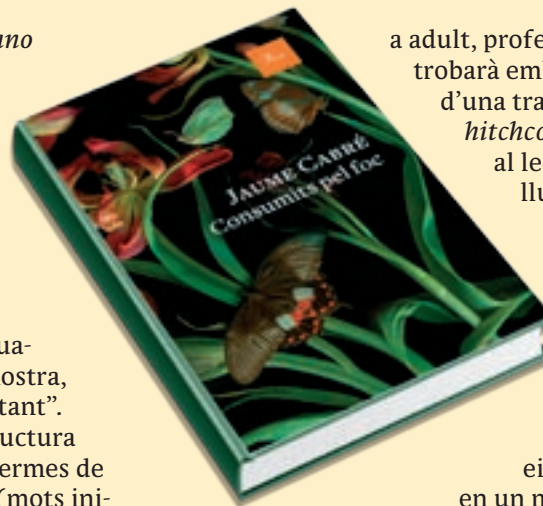
L'eficàcia mortífera de la llum

Sens dubte, *Les veus del Pamanó* (Proa, 2004) va ser la novel·la que catapultà Jaume Cabré (1947) al reconeixement internacional. El 2011 publicà *Jo Confesso*: una obra extensa, 1.008 pàgines. Ara, una dècada després, ens fa a mans: *Consumits pel foc*. Obra de 184 pàgines, breu però intensa, qualificada per la crítica, a casa nostra, com a "atreviment desconcertant".

El contingut narratiu s'estructura en dues parts titulades amb termes de l'oratória clàssica: un *incipit* (mots inicials), i un *èxipit* (darreres paraules) i, a l'entremig: l'intricat nucli argumental. Les coordenades espaciotemporals de l'acció són difuses: els fets succeeixen un xic més enllà d'un mes, dins un entorn geogràfic ubicat pels voltants del Tibidabo barceloní.

Cabré manipula la llengua amb destresa per crear una atmosfera narrativa de peculiar extravagància i desconcert en el lector. Diàlegs d'un vertiginós ritme dialèctic, no exempts de subtil ironia i pinzellades psicològiques, alternen amb minses descripcions. El narrador, en tercera persona, es permet un ús *sui generis* de la sintaxi, la puntuació i els diàlegs inserits dins la prosa narrativa.

El personatge principal, l'Ismael, prové d'uns orígens dickesiens –mare morta i pare foll–. Com

a adult, professor de llengua i literatura, es trobarà embolicat per un exalumne dins d'una trama criminal. Amb mestria *hitchcockiana*, Cabré anirà dosificant al lector indicis que li aportaran llum fins arribar al desenllaç final. El contingut dels fets podríem etiquetar-los com a propis de la novel·la policíaca on s'hi acull la presència insòlita d'un grup de senglars humanitzats amb parla, facultat racional i emocions que conflueixen amb la història de l'Ismael en un moment decisiu.

Alguns protagonistes són elements metalingüístics relacionats amb: Moby Dick, Madame Bovary, Doctor Zhivago, Hans Castorp o amb referències musicals: un *lieder* de Richard Strauss i a Marlene Dietrich. A *Consumits pel foc* la presència de les falenes –papallones atretes per la llum dels fanals– són una metàfora de la situació del protagonista amnèsic, menystingut per l'autor titllant-lo sovint de "borinot". A l'obra, hi trobem referències a: relacions amoroses, a la psicoanàlisi, al crim, a l'abandó infantil, a la malaltia mental, al món oníric, a la filosofia del temps... En l'embullat i laberíntic text de Cabré hi conflueixen la falla i la novel·la negra. "Un "desacomplexat plaer de la llibertat creativa", com afirma l'editor Josep Lluç. Bona lectura!

CONSUMITS PEL FOC

Autor: Jaume Cabré

Editorial: Proa

Lloc i any d'edició: Barcelona, abril 2021

Nombre de pàgines: 184

Anna Tomàs Mayolas

Defensar la vinya, defensar la vida

Una de les novetats d'aquesta primavera és *El setembre i la nit* de la penedesenca Maica Rafecas, publicada per LaBreu Edicions. De l'autora en coneixia la seva poesia, reivindicativa i valenta, i val a dir que en la prosa té la mateixa força. Un llençuatge riquíssim, un escriure poètic, uns personatges molt ben perfilats. I un territori que esdevé eix i símbol de la novel·la, dels interessos contraposats, de la memòria, del paisatge, de la vida.

La gran protagonista és l'Anaïs, una dona, de mitjana edat, d'un poble petit situat al Baix Penedès, mare de la Foix i separada. L'Anaïs decideix defensar a qualsevol preu la vinya de l'avi Pau, "La de la barraca i el garrofer i l'ametller i la carena i el relliscall i el vent de mestral.", davant l'amenaça de ser transformada en un polígon logístic. S'erigeix com a salvadora de la memòria dels avis, volent impedir el sacrifici de la bellesa del paisatge, i del seu ús ancestral, per emmagatzemar-hi necessitats i pla-

ers tangibles de les urbs.

L'Anaïs i la seva lluita constitueixen la columna vertebral de la novel·la, que també inclou un bon retrat del seu germà Jan, un jove tocat per la poesia, format i sense feina que flota en un maremàgnum d'incerteses i cuirasses emocionals. I del pare, en Magí, un vidu que ha pujat la filla i el fill i les vinyes tan bé com ha sabut, mirant endavant amb afecte i preocupació, tal com va fer tota la comarca. Un mirar endavant que partia del poc benefici del conreu del raïm i la conseqüent poca autoestima cap a les arrels, i que els fills, cadascun a la seva manera, interpreten i corregeixen.

A aquests personatges cal sumar-hi l'Elisa, la treballadora social, i la Samira, l'amiga estimadíssima d'en Jan, dues dones amb una energia i força absolutament diferent a la del sistema familiar de l'Anaïs, que col·laboren a donar els matisos necessaris a la fotografia que ens regala l'autora del Penedès actual, un univers molt més divers, que encara conserva el misteri dels ancestres però que encaixa amb ambivalència la pressió de la seva situació entre dues àrees metropolitanes.

Una novel·la que marida paisatge amb persones i arrels amb somnis, que recomana molt, tot desitjant que l'autora continuï conreant la seva vinya literària i puguem gaudir de moltes més collites.

EL SETEMBRE I LA NIT

Autora: Maica Rafecas

Editorial: LaBreu Edicions, Col·lecció

Cicuta

Lloc i any d'edició: Barcelona, 2021

Nombre de pàgines: 226

NOVETATS EDITORIALS

'Lungomare. Memòries'
Gabriel Janer Manila
Proa

Amb aquest volum, l'escriptor mallorquí tanca la trilogia memorialística que va iniciar amb *Ha nevat sobre Yesterday* i va seguir amb *Amor, no estàs fatigat*. A *Lungomare*, se situa en el tombant del segle XXI per parlar-nos de les seves relacions amb gent del món de les lletres, però també del que pensa i sent davant la pèrdua del paisatge i l'especulació.

'La pomera i altres contes'
D. Maurier/ Les Altres Herbes

En aquest llibre s'hi inclou el conte *Els ocells*, que va inspirar la pel·lícula d'Alfred Hitchcock. Daphne de Maurier va ser autora de nombrosos relats d'una fantasia desbordant. Com el que dona títol al llibre, la història d'una dona menystinguda pel seu marit, que torna en forma de pomera quan és mort, per continuar amargant-li la vida.

'El jardí d'Epicur'
Anatole France
Rupes Nigra

Anatole France (1844-1924), premi Nobel de Literatura de 1921, va ser un referent per a molts intel·lectuals catalans que veien en ell un far per a les seves idees de renaixement cultural del país. Per això és important disposar en la nostra llengua d'una de les seves obres fonamentals, acompanyada d'altres textos sobre la seva relació amb Catalunya.

'Estels que encara fan llum' Oriol Pi de Cabanyes/
Ed. Pòrtic

Pierre Vilar, Maria Aurèlia Capmany, Octavio Paz, Joan Peruchó, Néstor Luján, Salvador Espriu, Josep Maria Subirachs... noms que són referents en els seus àmbits. Una cosa és escriure'n una biografia viquipèdica, i l'altra és fer-ne un retrat literari a partir de la coneixença, com els que recull l'autor en aquest llibre.

'Tornar a cosir'
Maria Gispert
Ed. Sidillà

La tendència del DIY (*Do It Yourself*, és a dir, 'fes-t'ho tu mateix') ha fet que cada vegada siguin més persones les que es volen fer o arreglar la seva roba. L'autora, de tradició de modistes, dona els consells bàsics per introduir-se en aquest món. No només per fer peces de vestuari, sinó per espavilar-se en allò més bàsic: vores, repunts o traus.

GEOGRAFIA LITERÀRIA

Llorenç Soldevila

Monument 27 de Maig

“ M'hi havien tirat, a l'aigua freda del riu Ter, a l'hivern de mil nou-cents trenta-nou. Sí, ja sé que sembla fet expressament: just cent anys després dels fets que havien provocat el meu naixement va tornar-hi haver sarau del fort i jo en vaig ser una de les moltes víctimes.

La nit de la meva forçosa cabussada –perquè m'ho van fer amb nocturnitat i traïdoria que, segons els entesos, són circumstàncies agreujants– varen venir al monument una colla d'homes. Semblava que sabien molt bé què volien fer i ho portaven molt estudiat. Un d'ells, proveït d'una corda i amb l'ajuda d'una escala –i amb molta agilitat en el tros final– es va enfilat per la columna que m'aguantava fins que va arribar a la meva alçada. Va lligar-me un cap de la corda al coll, va donar-l'hi tres o quatre voltes més per l'entorn del meu cos i va tirar l'altre cap als seus col·legues que esperaven a baix. Aquests van agafar la corda i la van lligar en un camió que tenien preparat en aquell carrer on el dia de la meva inauguració, feia més de quaranta anys, havien parat els carruatges que duïen els manaies d'aquell temps. Quan van tenir la corda ben assegurada, van engegar el camió. La corda es va tensar i jo vaig sentir que tot començava a trontollar fins que vaig caure. Sí senyor! Vaig caure a terra, al meu jardinet. Quina trompada! Allà hi vaig deixar els primers trocets de la meva estructura i hi vaig perdre també l'escut i –paradoxalment mentre em martiritzaven– la palma del martiri. I encara vaig estar de sort, perquè amb aquella caiguda podia haver quedat desintegrada. Des d'aquell dia –i això va ser l'únic positiu del malaurat sucès– sé que sóc forta i ben construïda. En aquells moments, però, tota jo era canguelis i, si hagués estat de carn i ossos, hauria fet allò que en diuen “tremolar com una fulla d'arbre”.

El camió va seguir baixant per aquell carrer que feia una forta pendent fins al passeig de la Font Viva, a tocar el pont que en deien d'Olot. Jo, arrossegada com una catifa vella, amb una fressa de mil dimonis, deixava en les llambordes trocets de la meva còrpora massissa a cada rebot que hi feia. I això no era el pitjor. En arribar al pont, els meus botxins van unir esforços i van aconseguir remuntar-me per damunt de la barana i llençar-me a l'aigua. Patat-xap! Un salt de quatre o cinc metres i em vaig enfonsar en l'aigua del riu. Freda com el gel. Vaig quedar dintre del riu, gairebé a sota del pont, en un lloc força fondo. Recolzada sobre la panxa, on havia tingut l'escut amb el gall i la palma del martiri. ”

Xavier Anton i Bofill

AUTOR
Xavier Anton i Bofill
(1928-2018)

OBRA
'Memòries d'una estàtua tafanera'
Impr. Maideu, 1981

INDRET
Monument al 27 de Maig

MUNICIPI
Ripoll
COMARCA
Ripollès

En la Primera Guerra Carlina, les tropes carlines, després de diversos intents frustrats per ocupar Ripoll, van emprendre l'assalt el 19 de maig de 1839, comandades pel comte d'Espanya. El dia 29 van entrar a la vila i nombrosos ripollesos van ser morts, ferits o represaliats. En memòria de tots, es va inaugurar el 27 de maig de 1897 un monument davant de l'ajuntament, en una plaça molt diferent de l'actual. Xavier Antón i Bofill a *Memòries d'una estàtua tafanera* va sintetitzar la història del moment donant la paraula a l'estàtua. En aquest fragment explica quan, el

MARC SANYÉ

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

174

Laila Karrouch

Un altre dels personatges osonencs vinculats amb la llengua catalana és Laila Karrouch, una de les primeres nenes marroquines que va arribar a Catalunya.

Infermera i escriptora, va néixer a Nador el 1977. L'any 1985 va deixar el seu país, juntament amb la seva mare i els seus germans, per venir a viure a Vic, on es va retrobar amb el seu pare, que havia arribat a Catalunya l'any 1976. Tenia 8 anys.

Aleshores va començar el procés d'adaptació a una nova cultura i costums, fet que va desencadenar un seguit d'emocions que la marcarien per sempre. Ella mateixa explica que va començar a escriure per necessitat, per fer aflorar tot el que l'havia marcat.

D'origen amazic, es considera catalana de sentiment, i té clar que a l'escola la llengua comuna ha de ser la catalana. En paraules seves, "la comunicació, conèixer la llengua del lloc on vius, et protegeix".

El 2004 va guanyar el Premi Columna Jove amb la biografia *De Nador a Vic*, que més endavant va actualitzar amb la biografia novel·lada *Petjades de Nador*.

També va escriure *Un meravellós llibre de contes àrabs per a nens i nenes*, del 2006, un recull de contes típics del Marroc. Hi va recollir rondalles i contes de la cultura popular amazic que havia sentit de petita, i que el pas del temps amenaçava d'esborrar per sempre.

Laila, publicat el 2010, *Quan a l'Isma se li van creuar els cables*, del 2015, i *Que Al-là em perdoni*, del 2021, completen la resta de la seva obra literària.

El 2017 es va estrenar *Nador*, un espectacle basat en la seva obra.

Nador és un viatge sensorial a l'interior de l'ésser humà a través d'una conversa entre una dona catalana d'origen amazic i una persona d'arrels occidentals.

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de **vic.ass@cpnl.cat**

Oficines i serveis:
granollers@cpnl.cat
ripolles@cpnl.cat
vic@cpnl.cat

www.cpnl.cat/xarxa/cnlosona/

ENGLISH IN A BITE

ANGLÈS

What is the origin of the Eurovision Song contest?

Believe or not, the purpose of the festival was to bring countries together when Europe was divided after the Second World War in 1945. The European Broadcasting Union started to think of an event which would both entertain and unite Europeans. The first time ever took place in 1956 in Switzerland with just 7 countries taking part.

Can you fill the gaps of the song representing UK in 2021 by James Newman. Choose the words from the box below. There's one word which you need to repeat different times. (If you want you can listen to the video https://www.youtube.com/watch?v=BMDGTsa_Qq0)

Song:
Embers
Artist:
James Newman

Sometimes I know my fire burns (1)
But as long as you're with me, I'll never get cold
(2).....day and night, through darkness and light
I never worry when you're by my (3).....

Oh, feelings change and seasons (4).....
But nothing will burn us out
Nothing can stop us now

Out of the embers
You and I are gonna (5) up the room.
(Yeah, you and I gonna (5).....up the room)
Out of the embers
There's a fire burning for you

CATALÀ

Quin és l'origen del Festival d'Eurovisió?

Ho cregueu o no, el propòsit del Festival va ser acostar els països europeus l'any 1945 després de la divisió causada per la Segona Guerra Mundial. La Unió Europea de Radiodifusió va començar a pensar en un esdeveniment que unís i entretingués els europeus. El primer festival que va tenir lloc va ser l'any 1956 a Suïssa, on només van prendre part set països.

Completeu els forats de la cançó que va representar la Gran Bretanya el 2021 cantada per James Newman. Trieu les paraules del calaix de més avall. Hi ha una paraula que haureu de repetir diverses vegades. Si voleu podeu fer un exercici de comprensió auditiva tot escoltant el vídeo de la cançó a youtube https://www.youtube.com/watch?v=BMDGTsa_Qq0

(Yeah, there's a fire burning for you)

I feel the heat here
There's still a (6).....for us
Down her in the ashes, yeah, there's something (7)
Out of the embers
You and I are gonna (5)..... up the room
(Yeah, you and I gonna (5).....)

You and me,(8) we're free
We're cool under (9), and that's all we (10).....
So take my hand, and forget the past
We're in this together, there's no looking back.....
.....

NEED

LOW

FOREVER

SIDE

LIGHT

CHANCE

PRESSURE

THROUGH

GROWING

FADE

Les solucions de la setmana anterior: ■ 1d; ■ 2i; ■ 3b; ■ 4h; ■ 5f; ■ 6c; ■ 7g; ■ 8e; ■ 9i

MÚSICA

EL CLÀSSIC

Jaume Espuny

SUPERTRAMP
'Breakfast in America'
A&M, 1979

Breakfast in America és el sisè àlbum d'estudi dels Supertramp i possiblement el millor. El que és segur és que és el que va tenir més èxit. La gent que compta aquestes coses diu que fins avui se n'han venut més de 20 milions de discos. *Breakfast in America* és el paradigma de la música de Supertramp: rock progressiu però cuidant molt la part melòdica. El resultat és perfecte, però potser hi falta una mica d'ànima. Això sí, al cap de poc de sortir el disc, Supertramp es va convertir en el grup que omplia més estadis del planeta amb els seus concerts. I és que, de fet, en directe sonaven tan perfectes com en els discos. Les 10 cançons del disc estan totes compostes pels dos líders inqüestionables: Rick Davies, teclats i veu, i Roger Hodgson, veu, guitarres i teclats, que eren una mena de nous Lennon-McCartney. El

tema més famós és "Logical Song", una gran cançó, però també estan molt bé "Goodbye Stranger", "Breakfast in America" i "Take the Long Way Home". De fet, del disc se'n van treure quatre *singles* d'èxit. I també està molt bé la divertida portada. *Breakfast in America* va suposar el principi de la fi de Supertramp: Davies i Hodgson, els dos líders, es discutien constantment i el 1983, Hodgson, que era el cantant principal, va abandonar el grup.

EL TEST

Mark O'Reims (Ekko)

Primer instrument que vas tocar? La veu. **Primer grup del qual vas formar part.** Kinzena, una banda que vam fer amb un grup d'amics del poble. **Primer bolo en directe.** Imagino que devia ser cap a l'any 2006 amb Kinzena. Vam tocar al costat de l'església d'Avinyó. **Primer disc que et vas comprar?** Crec que *Gaia*, de Mago de Oz. **Quants discos tens?** Així per sobre, diria que uns 50. **Salva'n tres.** *28.000 puñaladas*, de Marea; *La ley innata*, d'Extremoduro, i *Nubes y claros*, de La Fuga. **Grups o músics de capçalera.** Marea, La Moda i Smoking Souls. **Un concert (com a públic) per recordar.** El concert de La Moda al festival Viñarock de l'any 2018. Va ser increïble.

NOTES

Canet Rock sense distàncies i amb 22.000 espectadors

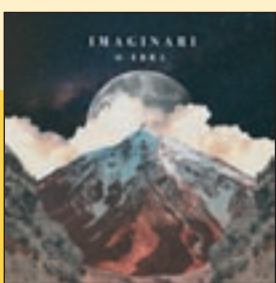
Aquest estiu tornarà el Canet Rock i ho farà en unes condicions properes a la *normalitat*. El festival més important dedicat a la música nostrada, doncs, se celebrarà el proper dia 3 de juliol amb un aforament de 22.000 persones que hi acudirán amb mascareta però sense haver de mantenir distàncies de seguretat i podent ballar. El cartell del festival, a més, manté tots els concerts que ja estaven previstos i per tant s'hi podran escoltar les propostes de Stay Homas, Buhos, Zoo, Suu, Oques Grasses, Doctor Prats, Miki Núñez, Ciudad Jara, Itaca Band, Roba Estesa, Lildami, JazzWoman, Miquel del Roig i Cesc. Tots els assistents hauran de certificar, a l'entrada del festival, que han donat negatiu a un test d'antígens que es podran fer en algun dels punts instal·lats pel mateix Canet Rock. Una vegada a dins del recinte del

Pla d'en Sala, tothom durà una mascareta FFP2 (que repartirà l'organització) que només es podrà treure als punts de restauració i al servei de bar del festival. Per poder fer realitat el festival amb aquests nous condicionants, el Canet Rock ha apujat el preu de l'entrada, que passa dels 40 euros als 47. I si el Canet tirarà endavant, aquesta setmana també s'ha fet públic que el Primavera Sound de Barcelona no farà res aquest 2021 tot i que ja ha avançat el cartell per al 2022 amb noms de primeríssima divisió. Al costat del retorn d'Antònia Font, destaquen noms internacionals com The Strokes, Tame Impala, Tyler, The Creator, Jorja Smith, The National o Dua Lipa.

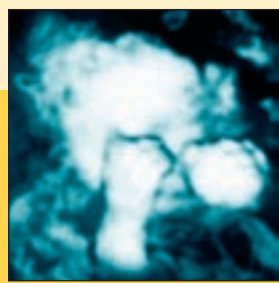
NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

Jordi Sunyer

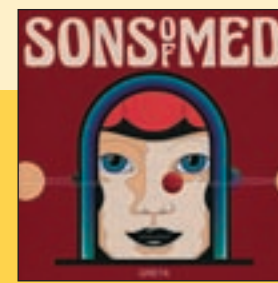
OR
'Imaginari'

Tercer disc d'un dels grups més populars de l'escena pop-rock en català de les Illes. La banda mallorquina, que es pronuncia O-Erra (així ho deixen clar també a la portada), evoluciona i abandona el so que l'aproximava al pop més clàssic per abraçar noves sonoritats i modernitzar el seu timbre amb pinzellades de música urbana i electrònica. Les melodies marca de la casa, però, segueixen presidint les 10 cançons d'un disc que s'obre amb *Tòxica*, una peça energètica i rodona, i es tanca amb *Cançó de bressol*, ideal per somiar tot aclucant els ulls.

SANDRA MONFORT
'Niño, reptil, ángel'

Sandra Monfort és una guitarrista del País Valencià amb un currículum generós ja que forma part del grup de música d'arrel Xalut, acompanya la cantautora barcelonina Clàudia Cabero i a més també forma part del trio Marala, una de les propostes més interessants de l'actual panorama musical nacional. I ara, ha decidit presentar cançons pròpies, amb un primer disc en solitari plurilingüístic en què la veu es distorsiona i la guitarra va trenant arpegis envoltant-se d'electrònica minimalista, percussions orgàniques, violins i vents. Un gran debut.

SONS OF MED
'Greta'

Arriba el disc de debut del duet barceloní Sons of Med, un projecte impulsat per Ignasi & Kamy on es casa el nou funk liderat per bandes com Daft Punk amb la psicodèlia *indie*. L'àlbum destaca per la presència a primer pla dels sintetitzadors que descansen sobre unes línies de baix ballables i precises. Pel que fa a cançons, el debut de Sons of Med versa sobre l'amor i la insatisfacció, una dualitat que és el nucli temàtic d'un disc amb vuit cançons en anglès i una en castellà, *Greta*, que també és el primer *single* i que compta amb un videoclip molt aconsellable.

TECNOLOGIA

Arnau Jaumira

Amazon també compra el lleó

Les plataformes digitals de vídeo en *streaming* capitalitzen una bona part del negoci d'internet. Hi ha tres grans gegants com Netflix, Amazon i Disney que són els que s'emporten bona part del pastís seguits per HBO. Ara, però, es tornarà a sacsejar el mercat perquè Amazon acaba de comprar un gegant que li permet entrar a Hollywood. Es tracta

de la mítica companyia del lleó, la Metro Goldwyn Mayer. Les xifres de l'acord són astronòmiques. La companyia de Jeff Bezos compra els estudis cinematogràfics per 8.450 milions de dòlars (uns 6.910 milions d'euros). Això li permetrà ampliar el catàleg del seu servei de vídeo en *streaming*, Amazon Prime Video, amb un catàleg

El gegant del comerç electrònic inverteix 8.450 milions de dòlars en la compra dels estudis Metro Goldwyn Mayer

de prop de 4.000 títols on destaquen les pel·lícules de James Bond o de Rocky. De fet les aventures de l'agent 007 són les responsables d'un preu tan elevat que ha pagat Amazon. S'haurà de veure si en les futures produccions de James Bond, els films es poden estrenar a Amazon en exclusiva o encara es fan en el circuit tradicional.

Un catàleg que no és complet perquè les produccions anteriors al 1986 pertanyen a Warner. En la compra també s'hi inclouen 17.000 hores de sèries.

La compra d'uns clàssics estudis de cinema tradicional per una companyia de vídeo en *streaming* suposa un cop moral a la indústria del cine de sales comercials, que cada cop està més enterrada. Un segon capítol després de la compra, temps enrere, de 20th Century Fox per part de Disney.

Els criteris de verificació de comptes de Twitter van anar-se desdibuixant i la companyia de l'ocellet blau va deixar de fer-ho. La insígnia blava que apareix al costat d'alguns usuaris de Twitter significa que el compte està verificat, que és real i que per tant és de confiança. També és símbol de ser un compte d'interès públic. Un element que en moments en què la desinformació i les *fake news* són massa habituals a les xarxes socials, resulta especialment important d'aconseguir per mitjans, periodistes o institucions.

Ara, tres anys després de deixar de fer-ho, Twitter ha tornat a iniciar el programa de verificació de comptes. Ho farà però amb més transparència i claredat, asseguren. De fet el procés anterior no era res de tot això i si et denegaven la verificació no es podia saber ni quins eren els motius. De moment Twitter ha tornat a posar en marxa el programa però

La insígnia blava permet identificar comptes de confiança i d'interès públic per diferenciar-los de la resta d'usuaris

només per a determinats comptes. Entre ells hi destaquen els de governs, empreses, marques i organitzacions, també els de mitjans de comunicació i periodistes, els d'entreteniment, esports i videojocs o els d'activistes i altres persones influents.

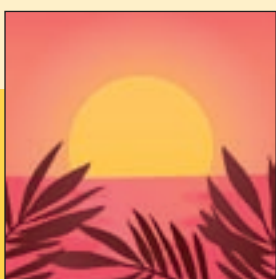
En aquestes categories encara hi ha una sèrie de condicions més que es poden consultar a la web de la companyia.

D'altra banda, sembla que també podria arribar una insígnia o un distintiu que ha de permetre identificar els comptes automatitzats o bots. Així els usuaris podran saber si darrere d'aquell compte contesta una màquina o una persona. També volen llançar comptes en memòria de persones o una pestanya per ampliar la biografia.

Twitter torna a verificar comptes

LES APPS DE LA SETMANA

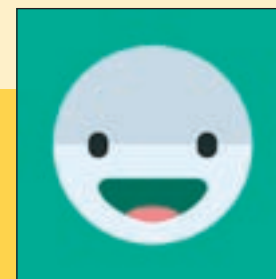
SONUS ISLAND
iOS
Gratuïta

A vegades agafar el son no és sinònim de descansar. Per alguns, tancar els ulls significa començar a pensar i a donar voltes a diferents temes. Ens falta segurament desconnectar. Hi ha sorolls, però, que tenen efectes molt relaxants per a la majoria de cervells. Un d'ells és el so de la pluja o el de les ones del mar. Si aquest és el vostre cas, l'aplicació Sonus Island us pot ajudar a dormir millor. Pots escoltar sons en tres dimensions d'alta qualitat. Hi ha sons de naturalesa de molts estils, des del trencar de les onades fins al soroll dels ocells.

POPARAZZI
iOS
Gratuïta

Fes fotos dels teus amics. Aquest seria el lema d'una aplicació que és líder als Estats Units i va camí de creuar l'oceà Atlàntic amb força. Es diu Poparazzi i el concepte principal és que no valen les *selfies*. Només fotos d'altra gent. Has de fer de fotògraf *paparazzi* dels teus amics. D'aquí el nom de l'aplicació. Els seus creadors diuen que volen fomentar l'intercanvi de fotos entre amics i que les xarxes "siguin menys egocèntriques i més sobre les persones que ens importen". No es poden veure nombre de seguidors ni tampoc editar les fotos abans de publicar-les.

DAYLIO DIARIO
iOS i Android
Gratuïta

Encara hi ha gent que té el costum d'escriure cada dia en el seu diari personal com li ha anat el dia. En l'època digital també hi ha l'aplicació que el substitueix i, a més a més, sense haver d'escriure ni una paraula, només emoticones. Es tracta de Daylio Diario, que cada dia et demana pel teu estat d'ànim i també per les teves activitats. Només has d'anar escollint les emoticones que millor et representen. Quan ja ho hagin fet uns quants dies, l'aplicació interpretarà per què uns dies són millors que d'altres en funció del que has anat fent.

ECONOMIA

ELS PARQUETS

Joan Carles Arredondo / @joancarredondo

VENTS DE REFLACIÓ

Després de l'apatia pròpia d'un any pandèmic els preus dels productes tendeixen a créixer de manera notable. La inflació es desperta, després d'haver perdut els índexs negatius que va acumular durant tot el 2020 aquest mes de febrer. A l'abril, l'índex de preus de consum (IPC) ja s'enfilava per sobre del 2,2% respecte a l'any anterior. Tot i que avaluar aïlladament un únic mes pot portar a conclusions precipitades, aquest increment interanual per sobre del 2% –una xifra a la qual no s'arribava des de l'any 2018– vindria a ser un indicador que el consum s'està reactivant a més ritme que la producció. Hi ha ganes de consumir, més estalvis (per qui ha tingut la fortuna de no haver perdut la feina ni de passar per processos d'ERTO), però l'engrenatge productiu i, sobretot, de serveis encara no està al 100%. Més demanda i menys oferta es tradueix, segons la lectura econòmica més clàssica, en preus superiors.

El que es fa estrany de la situació actual és que els preus s'incrementin encara que l'economia no estigui del tot recuperada. És tan atípic que la inflació creixi en temps de recessió que els economistes tenen un concepte per definir aquesta situació: reflació.

Que els preus creixin ara s'explica en part per l'efecte rebot que comporta el despertar el consum i les restriccions productives. Però també és sabut que les polítiques monetàries que apliquin els estats i els bancs centrals incideixen en l'evolució dels preus. En l'últim any, la pandèmia ha portat grans necessitats que han disparat les despeses dels estats. Tot plegat s'ha produït en un context en el qual els bancs centrals encara no havien aixecat les mesures d'estímul econòmic –bàsicament de tipus d'interès mínims– derivades de la crisi de 2008. Eren tipus d'interès mínim que tenien entre els objectius, precisament, animar la demanda dels consumidors i les inversions de les empreses per empènyer una inflació que estava en nivells molt baixos.

Ara es produeix el perill que aquelles mesures d'estímul contribueixin a augmentar els preus. Com que hi ha bancs centrals, com l'europeu, que

tenen com a única consigna que la inflació sigui moderada –al voltant del 2%–, la temptació d'apujar els tipus d'interès començarà a estar sobre la taula. Però la pujada de tipus arribarà amb estats i amb empreses altament endeutades i la factura per retornar aquests deutes s'encariraria. Aquest és un perill real que planarà sobre l'encara incerta recuperació econòmica postpandèmica. Un perill encara més intens per als països més fortament endeutats, com és el cas d'Espanya, que arriba a un deute del 125% del PIB, la dada més alta des de finals del segle XIX i principis del XX, passada la guerra de Cuba. És un endeutament elevat perquè, al mateix temps que l'Estat s'endeuta per pagar les necessitats sanitàries i les compensacions a empreses i treballadors, el PIB es redueix. És previsible que quan el producte interior brut emprengui l'esperat camí de la recuperació l'indicador de percentatge baixi i els senyals d'alarma siguin menors.

Respecte a l'evolució dels preus, s'ha fet ben perceptible que les mesures per pal·liar els efectes de la Covid es van haver de prendre amb urgència, sense gaire temps de laboratori per valorar pros i contres. És completament justificable que es procedís amb pressa, perquè les necessitats no esperaven. Ara, es comencen a veure algunes con-

seqüències d'aquelles decisions urgents, però les necessitats no són tan imminents i convindrà que les mesures es prenguin amb precaució per no provocar més desajustos en unes economies que tot just estan despertant.

Aquesta evolució alcista dels preus vinculada a un augment del consum mentre els engranatges productius encara no estan del tot greixats és una explicació tècnica i perfectament aplicable al moment actual. Però, com sempre, és necessari no quedar-se només amb una única explicació –tècnica, en aquest cas– i sentir-s'hi confortable. Aquesta és una part del fenomen. Però si s'analitza més aprofundidament l'estructura de l'IPC es podrà comprovar com hi ha aspectes que estan contribuint a donar una aparença de fort creixement de preus força influïda per aspectes que no són únicament econòmics. Quan s'analitza l'evolució de preus, s'acostuma a parlar de la inflació subjacent. És aquella que treu de la derivada aquells productes amb més volatilitat dels mercats (bàsicament l'energia i els carburants i una part dels aliments). Doncs bé, la inflació subjacent del mes d'abril a l'Estat és del 0%, segons les dades de l'Institut Nacional d'Estadística.

Això significa que estan creixent els preus més vinculats a l'especulació. Respecte als costos energètics, es produeix –en part– un efecte estadístic: la comparativa de preus s'estableix amb un mes d'abril en què la caiguda del consum va comportar també un abaratiment dels preus. Hi havia poc consum i fins i tot el petroli va tocar cotitzacions mínimes el mes de març de l'any passat. Aquesta correcció estadística no és aplicable als aliments no elaborats. Onze mesos seguits de creixement, amb repunts en les últimes setmanes. En els grans mercats internacionals, el blat va créixer un 37%, la soja un 85%, i el blat de moro un 135% en l'últim mes. Emergència climàtica a banda (que també és part de l'explicació), els moviments especulatius de determinats inversors estan fent la resta. L'actual escenari de reflació mostra que hi ha més consum, però també més especulació. Alerta, doncs, amb les temptacions de retirar els estímuls públics.

INDICADORS

Menor producció de vehicles

La producció de vehicles a l'Estat fins a l'abril va caure un 13,4% en comparació amb el mateix període del 2019, segons dades d'Anfac. Les dades es comparen amb el 2019 perquè a l'abril de l'any passat les fàbriques estaven tancades pel confinament. La crisi dels microxips està suposant un obstacle important per assolir el ritme esperat de producció i no es calcula que la situació millori fins passat l'estiu.

Repunt de concursos

El nombre de concursos de creditors s'incrementa de manera notable a Catalunya i en el primer trimestre de l'any gairebé doblen els que s'havien presentat en el mateix període de l'any passat. Al mes de març el creixement interanual era més ajustat, més del 70%, i si la comparativa s'estableix amb el 2019 per esquivar l'efecte de la pandèmia en les dades, el creixement és del 26%.

ALEGRIA INTERIOR

Eulàlia Robert, directora de PNL Barcelona

Entenem les nostres emocions?

Sovint tenim creences sobre les emocions. Per exemple, podríem creure que hi ha “emocions positives i emocions negatives”. O podríem creure que “per prendre bones decisions, hem de controlar les nostres emocions”. Això implicaria creure que “podem controlar les nostres emocions”. Aquest tipus de creences segurament fa més complexa la gestió de les nostres emocions.

Actualment, a la nostra societat, moltes persones no hem après de petits a entendre i gestionar les nostres emocions. Per sort, això està canviant i actualment hi ha molts parvularis i escoles en què s'ensenya i es practica a entendre i expressar emocions.

Per entendre les nostres emocions, em refereixo a identificar el que estem sentint, em refereixo també a ser conscients de com el nostre cos expressa aquesta o aquestes emocions, em refereixo també a comprendre el possible origen d'aquestes emocions, em refereixo a identificar el que les dispara i també em refereixo a saber com trobar una forma d'expressar-les i realitzar aquestes adaptacions per sentir-nos millor amb nosaltres mateixos i amb els altres.

En alguns casos pot ocórrer fins i tot que ni tan sols ens adonem que s'han despertat emocions i el que percebem és confusió, falta d'enfocament o falta de motivació.

En el moment en què es desencadena una emoció i en som conscients, podem parlar d'aquesta emoció,

posar-li una etiqueta. En aquest moment parlem de sentiments.

És freqüent que la família d'emocions que ens és més senzill identificar sigui la de l'enuig, la ira, la fúria o la ràbia. Podem sentir que “estem a punt d'explotar”, ser conscients que les nostres mans es tanquen en punys i haguem de contenir-nos per no “deixar anar els nostres impulsos” i no aixecar la veu. Potser amb el temps hem après a comptar fins a cinc i “deixar que passi” aquest impuls inicial i callar.

Tant si hem après a comptar fins a cinc, com si ens hem deixat portar pels nostres impulsos, és probable que no ens sentim bé del tot. Després d'actuar impulsivament, és possible que ens sentim culpables o avergonyits i si hem comptat fins a cinc i hem callat potser sentim que callar no és la solució.

Sovint sol passar que es “desencadenen diversos tipus d'emocions gairebé simultàniament”.

Per exemple, em puc enfadar amb un company o companya de feina, però a més puc sentir decepció perquè no m'esperava una determinada actuació seva o, potser, sento impotència i frustració perquè aquesta situació es repeteix una i altra vegada i no sé com aturar-ho.

I, llavors, què fem amb tot això?

Un primer pas és aprendre a sentir, ser conscient del que ens passa. Sentir emocions no només no és dolent, sinó que és natural en tots els éssers humans.

Comprendre les nostres emocions requereix un cert entrenament. Trobar diàriament moments de calma, de silenci exterior per poder escoltar-nos, és gairebé tan necessari com menjar o dormir. Des d'aquests estats més serens ens podem fer preguntes del tipus: podria identificar aquelles conductes que més m'enfaden? Quin significat tenen aquestes conductes per a mi? Què és el que no m'agrada? Què és important respectar en aquesta situació? Com podria expressar això que sento?

I a continuació és important posar-ho en pràctica: expressar el que sentim, el que és important per a nosaltres i el que necessitem d'altres persones.

Potser és més fàcil del que sembla.

L'HORÒSCOP

Roser Bona

Del 28-05-2021 al 03-06-2021

ÀRIES (Del 21 de març al 20 d'abril)

Molta energia per defensar el que és teu. Veheència a flor de pell. En aquests dies podrien donar-se lluites de poder al sector laboral perquè ningú vol baixar del burro.

TAURE (Del 21 d'abril al 20 de maig)

Et pots sentir una mica pressionat a la feina i hauràs de fer un exercici d'equilibri per no endur-te els problemes a casa. Possible retrobament amb un amic que viu lluny.

BESSONS (Del 21 de maig al 21 de juny)

Júpiter a Casa X crea oportunitats al sector professional. Possibilitat que hagi de travessar la frontera per treballar. El sector econòmic pot ser un camp de batalla.

CRANC (Del 22 de juny al 21 de juliol)

Friccions amb la parella per la manera d'enfrontar qüestions del dia a dia. Compta fins a deu abans de reaccionar. Si no tens parella, algú et mira en silenci amb bons ulls.

LLEÓ (Del 22 de juliol al 23 d'agost)

Hi ha alguns assumptes no resolts amb la parella que demanen una conversa seriosa. Si no dorms bé, hauràs d'implementar mesures que t'ajudin a descansar. No ho deixis.

VERGE (Del 24 d'agost al 23 de setembre)

Si tens parella, podeu plantejar-vos legalitzar la vostra relació i casar-vos pel civil. Una amistat pot convertir-se en alguna cosa més, ja que l'atracció és prou forta.

BALANÇA (Del 24 de setembre al 23 d'octubre)

Si estàs cercant feina, una bona opció és contactar amb antics companys o empreses on ja havies treballat. S'obre una porta al passat que et podria resultar convenient.

ESCORPÍ (Del 24 d'octubre al 22 de novembre)

Hora d'enfrontar pors que no et deixen comparar amb els altres de manera fluida. Una persona que t'atrau molt et correspon, però espera que tu donis el primer pas.

SAGITARI (Del 23 de novembre al 21 de desembre)

Moment per donar-te a conèixer, tant en l'àmbit relacional com professional. Podries apuntar-te a una web per trobar parella, ja que els altres en general estan més receptius.

CAPRICORN (Del 22 de desembre al 20 de gener)

Dies per donar-te algun caprici. Has fet els deures i alguns camins s'obren al teu pas. Si et sents cansat, vigila l'alimentació. Un company de feina et mira amb bons ulls.

AQUARI (Del 21 de gener al 19 de febrer)

La paraula que t'acompanya ara és: responsabilitat. Podries canviar els plans per assumir tasques importants. Aprofites el bon temps per fer una sortida en bona companyia.

PEIXOS (Del 20 de febrer al 20 de març)

En els darrers temps has aconseguit avenços personals dels quals estàs ben satisfet i et donaràs algun merescut homenatge. Notícies d'una persona del teu passat amorós.

CINEMA

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Joan Millaret Valls

'Valhalla Rising'

De Nicolas Winding Refn
Immersió sensorial en un món bàrbar

Valhalla Rising (2009), un dels films del danès Nicolas Winding Refn, rodat abans d'assolir justament la seva gran popularitat i el fervor crític amb *Drive* (2011), arriba ara als cinemes, anys després que el film tan sols es pogués veure en festivals internacionals de cinema com el de Sitges, Gijón o, fa ben poc, el BCN Film Festival. Un film que compta amb un immens paper de Mads Mikkelsen, actor danès de gran fisicitat que ara el podem trobar també als cinemes en una altra interpretació magistral a *Druk (Otra ronda)*, de Thomas Vinterberg, guanyadora de l'Oscar a millor pel·lícula estrangera.

Un guerrer viking pres, a qui falta un ull, aconsegueix escapar-se dels seus captors amb l'ajuda d'un nen després d'anys d'esclavatge. En la seva fugida s'acaba ajuntant amb

una colla de bàrbars cristians que planegen una travessia marítima que pretén arribar a Terra Santa per alliberar Jerusalem dels sarraïns. Però aquesta croada pren forma en una deambulació marítima que els acaba portant al nou món, un món tan salvatge, perillós i ple de misteris com aquell d'on provenien.

Es tracta d'una història magnètica, hipnòtica, plena de brutalitat i violència cega. Una història antiga que barreja paganisme, cristianisme i xamanisme, amb moments de follia i instants lisèrgics banyats en una aura vermella de color sang. Es tracta d'una extraordinària experiència sensorial en un enfocament clarament matèric i orgànic, on es fusionen elements com la sang, la terra, el fang, els cossos, l'aigua, la pedra, l'herba, les valls, els núvols o la boira.

Joan Salvany

'Vivir sin nosotros'

De David Fardmar

Un guió *ploma* no és un guió lleuger. Arrenca de cavall i parada d'ase, crec que diu la dita. Més mirades que paraules, sense cap introducció convincent i sense cap obsessió massa destacable pel sexe gai. David Fardmar gela el desig, el tempera, li dona cartell de relació tòxi-

ca i reparteix els papers d'alleujament (Bjorn Elgerd) al que vol deixar la parella i desconso-lació a qui no veia l'autodestrucció imparable (Jonathan Anderson), que no creu poder sobreviure sense amor. A la ruptura hi treuen el nas Mincki Scott, Nemanja Stojanovic i Victor Ivan.

OFERTA CULTURAL

V. Bigas / T. Terradas

Albert Vidal presenta 'Inferno' al festival Festus de Torelló

Festus. Diversos escenaris a l'aire lliure de Torelló. Divendres, 28 de maig, de 19.30h a 22h; dissabte, 29, d'11h a 22h, i diumenge, 30, de 17.30h a 20.30h.

Torna en les seves dates habituals el Festus, el festival d'arts escèniques al carrer de Torelló. El programa inclou espectacles de música, dansa, circ, teatre, arts visuals o titelles en llocs com la plaça Nova, la plaça Mossèn Fortià Solà, els jardins Vicenç Pujol, Can Parrella o fins i tot el cementiri, on Albert Vidal representarà *Inferno*, divendres i dissabte a les 10 del vespre.

Marcel i Júlia, a la Nau B1

'En òrbita'. Concert de Marcel i Júlia. Sala Nau B1, Roca Umbert de Granollers. Dissabte, 29 de maig, 18.00 i 20.00h. L'excitant i compositor de Txarango i la seva companya de viatge han arrelat amb els anys, fonamentant sense pressa el seu creixement musical, que ara floreix amb força amb un nou projecte que s'enlaira amb el disc *En òrbita*.

El pallasso Peter Shub, a Tona

'Stand up and fall down', amb Peter Shub. Sala La Canal, Tona. Divendres, 28 de maig, 22h. Per segona setmana consecutiva, Peter Shub visita Osona amb aquesta obra de teatre gestual per a tots els públics d'un pallasso que ha fet riure als cirks més reconeguts d'Europa.

CINECLUB

CINECLUB VIC
1 de juny, 20h
L'Atlàntida
VO subtitulada

'Gattaca'

EUA, 1997. Dir.: Andrew Niccol.
En un futur distòpic, on la major part de nadons són concebuts *in vitro* i amb tècniques de selecció genètica, Vicent, un dels últims nens concebuts de manera natural, troba la manera de formar part de l'elit: suplantar Jerome, un esportista paralític per culpa d'un accident. Considerada una de les millors pel·lícules de ciència-ficció modernes.

AC GRANOLLERS
28 i 30 de maig, 19h;
29 de maig, 18h
Cinema Edison

'El verano de Cody'

EUA, 2019. Dir.: Andrew Ahn.
Arran de la mort de la seva germana, Kathy i el seu fill de 8 anys, Cody, van al petit poble on vivia per recollir-ho tot i vendre la casa. Mentre Kathy està ocupada netejant-ho tot i descobreix el poc que sabia de la seva germana, l'introvertit Cody passa el temps pel veïnat. Així coneixerà Del, un vidu veterà de la guerra de Corea, amb qui establirà una amistat especial.

ALTER CINEMA
30 de juny, 20.30h
Cinema El Casal, Torelló
VO subtitulada

'Los miserables'

França, 2019. Dir.: Ladj Jy.
El policia Stéphane Ruiz acaba d'unir-se a la Brigada de Lluita contra la Delinqüència de Montfermeil, un suburbi a l'est de París. Allà coneix els seus nous companys, Chris i Gwada, dos agents experimentats en les grans tensions que existeixen entre els diferents grups organitzats que lluiten pel control del problemàtic barri.

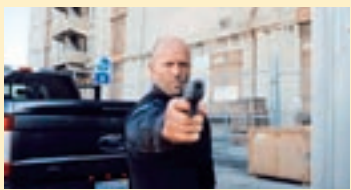
CINEMES

CRUELLA

EUA 2021. Dir. Craig Gillespie. Amb Emma Stone. Comèdia. Cruella de Vil en carn i os, una altra vegada. La icònica malvada de *101 dàlmates*, amb el cabell tenyit meitat de blanc i l'altra meitat de color negre, i amant incondicional de les pells, és la protagonista d'aquest film. La pel·lícula narra els orígens de Cruella diversos anys abans dels esdeveniments que passaven en el clàssic de Disney. Descobrirem com Cruella es va tornar tan freda i retorçada, a més de com va néixer la seva obsessió per les pells?

DESPIERTA LA FURIA

EUA 2021. Dir. Guy Ritchie. Amb Jason Statham. Acció. H és el misteriós tipus que acaba d'incorporar-se com a guàrdia de seguretat en una companyia de blindats. Durant un intent d'atracament al seu camió, sorprèn els seus companys mostrant habilitats d'un

soldat professional i deixant la resta de l'equip preguntant-se qui és realment i d'on ve. Aviat es veurà el veritable motiu pel qual H està buscant una venjança.

EL OLVIDO QUE SEREMOS

Colòmbia 2020. Dir. Fernando Trueba. Amb Javier Cámara i Aída Morales. Drama. Narra de manera íntima la vida d'un home bo, el metge Héctor Abad Gómez, carismàtic líder social i home de família, un destacat metge i activista pels drets humans al Medellín polaritzat i violent dels anys 70. La història relata la vida del doctor, pare de família preocupat tant pels seus fills com pels nens de classes menys afavorides. A casa seva es respirava la vitalitat i la creativitat característiques d'una educació fonamentada en la tolerància i l'amor, però la tragèdia apuntava.

EL VIAJE DE CHIHIRO

Japó 2001. Dir. Hayao Miyazaki. Animació. Chihiro és una nena de 10 anys que viatja amb cotxe amb els seus pares. Després de travessar un túnel, arriben a un món fantàstic, en el qual no hi ha lloc per als éssers humans, només per als déus de primera i segona classe. Quan descobreix que els seus pares han estat convertits en porcs, Chihiro se sent molt sola i espantada.

20è aniversari de la seva estrena als cinemes.

FIRST COW

EUA 2019. Dir. Kelly Reichardt. Amb John Magaro i Orion Lee. Drama. Narra la història d'un cuiner contractat per una expedició de caçadors de pells, a l'estat d'Oregon, a la dècada de 1820. També la d'un misteriós immigrant xinès que fuig d'uns homes que el persegueixen, i de la creixent amistat entre tots dos en un territori hostil.

LA ABEJA MAYA Y EL ORBE DORADO

Alemanya 2021. Dir. Noel Cleary. Animació. L'abella Maya i el seu millor amic, Willi, rescaten una princesa formiga i es veuen embolicats en una batalla èpica entre insectes que els portarà a mons desconeguts i posarà a prova la seva amistat.

POLIAMOR PARA PRINCIPIANTES

Espanya 2021. Dir. Fernando Colomo. Amb Karra Elejalde i Toni Acosta. Satur i Tina són un matrimoni en el qual ella aporta els diners i ell

s'ocupa de la casa i el nen. El problema és que el nen, Manu, té ja 28 anys i és un mediocre *youtuber*. Satur convertirà el seu fill en "El ranger de l'amor", un reeixit *youtuber* emmascarat defensor de l'amor romàntic que s'enamora perdudament d'Amanda. El que Manu no sap és que Amanda és poliàmorosa i té relacions amb Marta i Esteban, una acomodada parella de metges amb dos fills, i també amb Claudia, una noia *trans* que treballa en el món de la moda, i amb Àlex, monitor de paracaigudisme i model.

RONDINAIRE: EL CONTE D'UN BRUIXOT

Mèxic 2020. Dir. Andrés Couturier. Animació. Passar les vacances d'estiu en l'increïble parc d'atraccions de l'àvia Mary ha estat una experiència molt emocionant per a un nen modest com Terry. Amb l'ajuda de la seva excessivament entusiasta imaginació, Terry podria somiar a visitar terres encantades inventades, personatges psicodèlics, arbres errants, globus parlants, orquídiades murmuradores i dracs maldestres... Però ara la seva àvia se n'ha anat i el parc està a punt de tancar per sempre. Quan Terry, aferrat als records del passat, es troba desesperadament infeliç, una petita cosa anomenada destí intervé...

SPIRAL: SAW

EUA 2021. Dir. Darren Lynn Bousman. Amb Chris Rock, Max Minghella i Samuel L. Jackson. Terror. Treballant a l'ombra d'un policia veterà, l'intrèpid detectiu Ezekiel Zeke Banks i el seu company novençà prenen les regnes d'una recerca relacionada amb una sèrie d'assassinats que alberguen uns certs paral·lelismes amb el sagnant passat de la ciutat. A mesura que aprofundeix en el misteri, Zeke descobreix que ell mateix s'ha convertit en l'epicentre del macabre joc de l'assassí.

UNO DE NOSOTROS

EUA 2020. Dir. Thomas Bezucha. Amb Kevin Costner i Diane Lane. Drama. Després de patir la pèrdua del seu fill, el xèrif jubilat George Blackledge i la seva dona, Margaret, deixen el seu ranxo a Montana per mirar de rescatar el seu net a Dakota. El nen està sota la tutela de la poderosa família Weboy, perquè la nora s'ha tornat a casar amb un altre home. La matriarca, Blanche Weboy, després de descobrir les intencions dels Blackledge, decideix fer tot el possible per impedir que el nen torni amb els seus avis.

CARTELLERA

CAMPRODON		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Casal Camprodoní	El fotógrafo de Minamata	-	18.00 i 21.00	18.00 i 21.00	-
MANLLEU		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Casal de Gràcia	La vampira de Barcelona	-	-	19.00	-
RIBES DE FRESER		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Catalunya	Un corazón de invierno	-	19.00	-	-
RIPOLL		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Comtal	La vampira de Barcelona	19.30 (Cicle Gaudí)	-	-	-
	Capità Dent de Sabre i el diamant ...	-	-	17.00	-
	First Cow	-	-	19.30	20.30
TORELLÓ		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dijous
El Casal	Los Miserables	-	-	-	20.30
VIC		Dissabte	Diumenge	Dimarts	Dijous
L'Atlàntida	Gattaca (VOSC)	-	-	20.00 (Cineclub Vic)	-
	Toni Bover. Image Manager	-	-	-	20.00 (Pantallo oberta)

VIC		Divendres	Dissabte i diumenge	De dilluns a dijous
Sucre	Tiburón blanco	19.25	11.55 (dg.), 13.10 i 19.20	-
	Poliamor para principiantes	19.10	17.15 i 19.10	18.20
	Spiral: Saw	17.40 i 21.10	17.35 i 21.05	18.15 i 20.15
	Despierta la furia	18.35 i 21.00	11.45 (dg.), 16.10, 18.20 i 21.00	18.00 i 20.10
	Este cuerpo me sienta de muerte	19.05	11.50 (dg.), 15.45 i 19.05	18.20
	El olvido que seremos	20.40	20.40	20.20
	Capità Dent de Sabre i el diamant ...	17.30	11.35 (dg.), 14.55 i 15.40	-
	First Cow	20.45	20.40	-
	Godzilla vs Kong	19.10	11.35 (dg.) i 18.35	18.00
	Nomadland	-	16.30	-
	Uno de nosotros	18.30 i 21.05	16.10, 18.30 i 21.05	18.10 i 20.15
	Rondinaire: el conte d'un bruixot	17.20	11.20 (ds.), 11.40 (dg.) i 15.45	-
	Cruella	17.40, 18.30 i 20.15	11.30, 14.25, 16.00, 17.40, 18.30 i 20.15	17.40, 18.30 i 20.00
	Cruella (VOSE)	21.00	21.00	20.20
	Raya y el último dragón (3D)	-	11.45 (dg.) i 16.55	-
	Otra ronda	21.20	20.45	20.20

CARDEDEU		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dijous
L'Esbarjo	El agente topo	-	20.00	19.00	-
	Dani Karavan	-	-	-	20.00 (Documental del mes)

LA GARRIGA		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Alhambra	Cruella	18.00 i 20.30	16.00, 18.30 i 21.00	12.00 (VOSE), 16.30 i 19.15	17.30 i 20.00

GRANOLLERS		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dimarts
Edison	El secreto del doctor Grinberg	17.00 (DocsBarcelona)	-	-	-
	El verano de Cody	19.00 (VOSC)	18.00 (VOSC)	19.00 (VOSC)	

GRANOLLERS		De divendres a diumenge	De dilluns a dijous
Ocine	Poliamor para principiantes	16.00, 18.00 i 20.00	16.00 i 18.00
	Aquellos que desean mi muerte	22.00	20.00
	Cruella (Atmos)	17.00 i 19.30 / 16.00, 18.30 i 21.00	17.00 i 19.30 / 15.45, 18.15 i 20.40
	Upps 2 ¿Y ahora dónde está Noé?	16.15	16.00
	Cruella	17.45 i 20.15 / 21.45	17.45 i 20.15 (dj. VOSE)
	Uno de nosotros	16.15 / 22.00 / 17.40 i 19.50	16.00 / 17.45 i 20.00
	Chaos Walking	18.30	18.10
	El olvido que seremos	20.45	20.15
	Barbie y Chelsea: el cumpleaños perdido	16.15	16.15
	Despierta la furia	17.30 i 19.45 / 21.30 / 16.00	17.30 i 19.45 / 16.00 / 20.00
	Earwig y la bruja	16.00	16.00
	Spiral: Saw	22.00 / 16.00, 18.00 i 20.00	16.00, 18.00 i 20.00
	Tom y Jerry	16.30	16.00
	Los Croods 2: una nueva era	18.30	18.00
	Nadie	20.20 i 22.10	20.00
	La abeja Maya y el orbe dorado	16.00, 17.45 i 19.30	15.45, 17.20 i 19.00
	Guardianes de la noche: tren infinito	16.00 (VOSE)	16.00
	Godzilla vs Kong	18.15	18.15
	Nomadland	20.30	20.30
	First Cow	16.30	15.50
	El viaje de Chihiro	18.45	18.10
	Mía y Moi	21.45	20.30
	Tiburón blanco	18.15	18.15
	Este cuerpo me sienta de muerte	19.45 i 21.40	20.40

SANT CELONI		Divendres i dimecres	Dissabte i diumenge
Ocine	La abeja Maya y el orbe dorado	17.45	16.00 i 17.45
	Tom y Jerry	19.45	19.45
	Godzilla vs Kong	21.45	21.45
	Cruella	18.30, 19.15 i 21.00	16.00, 17.00, 18.30, 19.30 i 21.00
	Poliamor para principiantes	18.00	18.00 i 22.00
	El viaje de Chihiro	17.45	16.00
	Spiral: Saw	20.10 i 22.10	18.30, 20.20 i 22.10
	Nomadland	20.00	20.00
	Nadie	22.10	22.10

